
CONSELL NACIONAL DEL PSC
20 de novembre de 2004

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA

President, companyes i companys,

Aquest nou Consell Nacional, resultat del procés encetat amb el desè Congrés, té al seu davant una etapa política d'extraordinària rellevància. Les oportunitats d'avenç polític i social derivades dels resultats electorals i dels acords de govern, contrasten amb la situació amb la que ens trobàvem, ara fa quatre anys.

En aquell Consell Nacional de novembre de 2000, després del nostre novè Congrés, estàvem commocionats per l'assassinat covard d'una bona persona, del company i amic de molts, l'Ernest Lluch. La barbàrie ens havia tocat de ple, remonent els sentiments més profunds que ens conformen com a persones. D'altra banda, els resultats electorals a les eleccions generals i al Parlament de Catalunya ens situaven de nou a l'oposició, amb especial amargura, cal recordar-ho, a Catalunya.

La tasca que teníem davant era molt exigent. La majoria absoluta del PP a Espanya i l'aliança de CiU amb el PP a Catalunya auguraven una etapa socialment regressiva i políticament agressiva. Però aquest partit va ser intel·ligent i perseverant. De forma sistemàtica vàrem avaluar i criticar l'acció dels governs del PP i de CiU, particularment les polítiques que atacaven les bases de la cohesió social o reduïen els espais per l'exercici d'una ciutadania lliure i compromesa. El contacte permanent amb la societat civil ens va permetre pulsar directament les seves principals inquietuds i neguits, i compartir les mobilitzacions socials.

El desenllaç ja el coneixeu. Uns resultats electorals amb matisos i ambivalències, però que en tots els casos ens han situat com la primera força política de Catalunya.

En el desè Congrés del passat juliol i en els congressos i assemblees de les diferents federacions territorials hem fixat els programes i els equips. Hem debatut i renovat el projecte polític del socialisme a Catalunya. Ho heu fet amb seny però des de la passió dels ideals de justícia i llibertat que ens mouen. Heu fet la feina i l'heu feta bé. Els fonaments d'aquesta nova etapa ja estan complets.

Una darrera peça d'aquest procés organitzatiu és el Pla de treball de l'Executiva Nacional que avui us presentem. Es sintetitza en els següents sis eixos:

1. El primer, una major i millor presència social que ens exigeix: dinamitzar les organitzacions territorials i sectorials; intensificar l'actuació interna i externa dels càrrecs electes i dels responsables orgànics; i enfortir la nostra relació amb el teixit associatiu.
2. En segon lloc una òptima coordinació institucional, inter-parlamentària i dels governs. Hem de fer de la nostra presència als diferents nivells de govern una eina fonamental per a la superació dels conflictes en benefici dels ciutadans i ciutadanes.
3. En tercer lloc avaluar efectivament les polítiques executades i mantenir en permanent actualització el nostre bagatge programàtic, particularment a través de les Conferències anuals.
4. Eixamplar l'adhesió al nostre partit ha de ser un altre dels objectius bàsics. Hem d'assolir majors quotes de presència, particularment entre els col·lectius i les zones geogràfiques amb menor implantació. Amb aquest objectiu caldrà explorar l'ampli ventall de possibilitats que ofereixen les noves tecnologies de la comunicació.
5. En cinquè lloc hem d'assegurar una bona acció electoral. I ja sabeu que les eleccions es comencen a preparar el dia següent de les anteriors.

6. I finalment, tenim el compromís d'avançar decididament en el debat polític i cultural. En aquest sentit hem d'aprofitar totes les possibilitats que ofereixi la nostra tasca institucional i orgànica per combatre l'extensió difusa del discurs neoconservador, particularment en els sectors de la comunicació i la cultura.

L'èxit en els objectius que us he relatat ens ha de permetre passar de ser el primer partit de Catalunya a esdevenir el veritable partit de la majoria.

Aquests objectius s'expressaran al llarg d'aquesta etapa en tot un conjunt de projectes i lleis que portats a bon terme han de configurar un balanç positiu de la nostra actuació i les nostres polítiques, un balanç que presentarem als ciutadans al final d'aquest cicle.

De cara als propers anys, els socialistes ens hem marcat un full de ruta molt ambiciós que té com a objectiu l'aprofundiment de la justícia social i l'ampliació dels espais de llibertat. I això ens exigirà transformar i millorar globalment el nostre sistema institucional.

En aquest punt, el nostre primer pensament s'adreça –com no podia ser d'una altra manera- cap al món local. Recordareu que en el darrer Congrés vàrem definir el nostre catalanisme a partir de tres eixos: Municipalisme, Federalisme i Europeisme.

Doncs bé, nosaltres hem estat sempre -som i serem- municipalistes, profundament municipalistes. I això ja prefigura d'entrada els grans trets del model territorial que volem per a Catalunya. El municipalisme ha de ser la pedra angular del com i el per què de la nova organització interna, reforma que ha d'estar presidida pel nou protagonisme que volem atorgar als ajuntaments.

Per a nosaltres, pluralitat i proximitat són dues cares d'una mateixa moneda. L'Espanya plural a que aspira Catalunya és, també, l'Espanya de la proximitat. I,

per tant, el nostre catalanisme municipalista passa per una devolució de competències i un augment conseqüent dels recursos financers al món local.

Paral·lelament a tot això, companyes i companys, tenim un altre repte: ser capaços de transmetre a la ciutadania que tota aquesta transformació territorial i institucional vol servir –i cal que serveixi- perquè l'administració sigui més moderna, àgil i eficaç.

Entretant, tot beneficiant-nos d'aquest nou clima de complicitat entre totes les administracions i a l'espera de les reformes que vindran, hem de seguir treballant en el dia a dia.

Hem de seguir vertebrant uns pobles i unes ciutats compactes, amables, segures, educadores, convivencials, sostenibles, acollidores i integradores.

D'aquí tres anys els ciutadans i ciutadanes tornaran a jutjar el nostre treball. I tan important com continuar augmentant el nombre de regidors i alcaldes en territoris tradicionalment en mans de CiU, serà preservar i enfortir la nostra presència política a tota l'àrea metropolitana de Barcelona, sense oblidar la importància i el pes simbòlic de la nostra capital.

Els ciutadans saben que els socialistes en aquests 25 anys hem fet bé els deures.

Ara bé, des de l'orgull legítim per tot allò que hem fet no ens podem endormiscar contemplant el passat. Hem de mirar sempre cap a endavant. Les eleccions de maig de 2003 ja ens van indicar algunes febleses que convé corregir. Fem-ho.

Avui el repte que tenim plantejat els socialistes és el de ser capaços de traslladar amb nitidesa i claredat a la ciutadania la renovació i la innovació permanent que fem del nostre discurs municipal. I fer-ho de manera que el nostre discurs engresqui, encoratgi, il·lusioni, captivi. Hem de saber projectar

amb força totes i cadascuna de les nostres ambicions pels nostres pobles i ciutats.

Avui els socialistes som els que millor podem fer simultàniament dues coses: primer, posar en marxa ambiciosos projectes de desenvolupament estratègic, i segon, atendre la política al detall, la micropolítica - l'atenció a la gent gran, les millores tangibles en els barris, la bona convivència a les places, la millora del transport públic, la preocupació per allò que passa entorn de les escoles o la ferma decisió de preservar el civisme en els carrers -.

En qualsevol cas, companyes i companys, us animo a confiar i a treballar de valent perquè, a la fi, l'hora dels ajuntaments i del món local ha arribat. Estigueu-ne segurs!

.....

Pel que respecta al full de ruta del govern de Catalunya pels propers anys es podria resumir en els següents punts claus: el nou estatut; l'establiment d'un nou i millor sistema de finançament; construir una nació socialment avançada; impulsar l'economia productiva i una nova política territorial i ambiental.

L'actitud dels socialistes serà la del compliment fidedigne del Pacte del Tinell. **Som els primers interessats a que el debat estatutari arribi a bon port** i que el text final dibuixi una nova ambició social i nacional per a Catalunya. Ara bé, **cal defugir les intransigències** perquè si com a resultat d'això algú s'hi situa visceralment en contra, llavors no tindrem nou estatut.

Dit això, crec que les coses s'estan fent bé, més enllà del fet que cada força política jugui legítimament el seu paper, el seu rol. Que cadascú vulgui marcar posicions és lògic, fins aquí no ho qüestiono.

Ara bé, hi haurà un moment on caldrà veure si tothom és prou generós, té prou alçada política i històrica, com per oblidar-se'n de les estratègies i els càlculs partidistes. L'Estatut ha de passar per davant de

les ambicions personals.

Tenim voluntat de consens, d'acord. Ara bé, la major responsabilitat és nostra, sense nosaltres ni a Catalunya ni a Madrid és possible aprovar l'Estatut. Per això hem de ser més responsables que ningú. Ambiciosos, responsables però també realistes.

En relació al finançament, els socialistes apostem per solucions globals. La qüestió del dèficit sanitari n'és un bon exemple. S'ha de resoldre en el marc d'una solució general que eviti la repetició del problema en el futur.

En definitiva, nosaltres apostem per un debat d'Estat, un gran pacte, que clarifiqui els criteris de finançament autonòmic i que eviti tensions territorials i l'acumulació de greuges.

I el resultat d'aquest debat ha de comportar per a Catalunya una millora substancial del seu finançament, en un percentatge que es correspongui amb el seu pes demogràfic i amb el seu pes a l'economia espanyola.

Evidentment l'esforç per assolir un nou Estatut i un finançament satisfactori ha d'anar acompanyat per progressos efectius en l'aplicació del Pla de Mandat del govern de la Generalitat. Els pressupostos presentats la setmana passada expressen de forma fidedigna el compromís per les polítiques socials –que representen el 65 % del pressupost-; la prioritat en les inversions –que pràcticament doblen la inversió per habitant dels darrers pressupostos de CiU-; l'impuls d'una nova política territorial i ambiental –que s'expressa de forma emblemàtica en el pla de remodelació de barris-; i el suport a la competitivitat i als sectors productius amb una particular atenció a les actuacions de foment de la innovació i la recerca.

Companyes i companys, estic convençut que ens en sortirem, malgrat que hi hauran tensions, però tenim una oportunitat històrica per avançar en l'Espanya

plural, en l'Espanya federal. I Catalunya és el motor d'aquesta transformació. I els socialistes catalans en som avui l'autèntic pal de paller.

Per això **ens preocupa la profunda desorientació de la direcció de CiU. La fixació de la posició sobre la Constitució Europea o davant la regulació de les parelles del mateix sexe, i les discrepàncies internes sobre la ponència d'organització, posen de manifest la mancança de convergències i d'unions.** Alguns dels seus militants plantegen "demà sobirania", però la qüestió és: ¿Avui que?. Tot plegat sembla un culebró televisiu.

A més a més s'afegeixen ara comportaments incoherents i del tot censurables com el recolzament en trànsfugues per remoure l'alcalde de Sant Martí de Llémena. Com també **ens preocupa l'entrada en tromba de Mas i Duran, a rebuf de Pujol, a la qüestió de la immigració, ja que seria molt perillós que caiguessin en la temptació de cercar profit polític d'un tema tan rellevant per la convivència i la cohesió ciutadana.** Per cert, nosaltres ajudarem amb el nou reglament d'estrangeria i amb la dotació de recursos per a la dotació d'un fons que possibiliti la integració. Mireu tot això ens fa desconfiar de la capacitat d'Artur Mas per liderar la coalició. I això és preocupant davant dels reptes de país que Catalunya ha d'abordar aquesta legislatura.

Tampoc el PP, encara i els esforços de Josep Piqué, sembla poder construir un discurs coherent. El recent debat entorn del català a Europa ha ressuscitat –al Senat amb la "pataleta" sobre el valencià i al Congrés rebutjant partides pressupostàries en favor de la promoció del català- les pitjors actituds de ranci centralisme del PP.

Nosaltres perseverarem en la recerca del consens en bé del país, però haurem d'estar atents i denunciar les interferències provocades per les tensions internes de les altres forces polítiques.

.....

La tercera vessant que haurem de gestionar en aquesta etapa és l'escenari espanyol. El PP encara no ha decantat quin serà el tarannà definitiu de la seva tasca opositora. El darrer congrés del PP no els ha tret de la desorientació que els acompanya des del 14 M. I l'únic cert és que el projecte de Rajoy es situa, hores d'ara, sota l'allargada ombra d'Aznar.

Entre les principals fites del full de ruta del govern de José Luis Rodríguez Zapatero durant el període que ara encetem tenim:

1. En primer lloc el referèndum de la Constitució Europea: el nostre repte és fer guanyar el sí també a Catalunya. El nostre compromís amb el projecte europeu ve de lluny i està integrat en el nostre ideari polític. És una aposta estratègica que a la conjuntura actual passa per l'aprovació del tractat constitucional. Mentre altres han estat desfullant la margarida, o avaluant des del tacticisme la posició més rendible, nosaltres ens hem afirmat meridianament i sense ambigüitats des d'un bon inici.

Als que insisteixen en avaluar fonamentalment el Tractat en termes de reconeixement del català, els hem de dir que mai com ara, amb el govern de Rodríguez Zapatero, s'han donat passes decisives pel reconeixement del català a Europa.

2. En segon lloc les reformes adreçades a la construcció de l'Espanya plural. La Conferència de Presidents del passat 28 d'octubre ha estat una bona ocasió per visualitzar aquesta aposta estratègica. La singladura d'aquest projecte serà, sense cap dubte, llarga i complicada.

Entre els principals temes que hem d'abordar per avançar en aquesta nova concepció federal tenim: el dèficit de finançament de la sanitat

en particular i de les Comunitats Autònomes en general; la tramitació dels nous estatuts reformats, particularment el de Catalunya; la regulació de la participació de les CC.AA. a les institucions europees; i la reforma de la Constitució Espanyola especialment en allò relatiu al Senat com a cambra territorial.

3. En tercer lloc tenim les reformes orientades a configurar un conjunt de nous drets de ciutadania que amplien els àmbits de llibertat dels ciutadans.

En aquesta línia se situen les reformes orientades a garantir una radical equitat de gènere als àmbits de la vida social, laboral i política, del que és un magnífic exemple la Llei contra la violència de gènere; la decidida voluntat de reduir el dèficit de ciutadania que pateixen les persones amb discapacitats; les actuacions per promoure un desenvolupament cultural, ric i plural; les mesures per afavorir la conciliació de la vida laboral i familiar; la millora de la regulació del divorci i la separació; l'ampliació del dret al matrimoni a totes les parelles independentment de l'orientació sexual; o la millora de la regulació de la protecció efectiva dels drets dels consumidors.

4. I el quart eix el constitueixen el conjunt d'actuacions per configurar una política socioeconòmica que combini: un creixement equilibrat recolzat en la millora de la productivitat i la taxa d'ocupació; un sistema de ciència-tecnologia-innovació amb recursos i incentius; i una política social ambiciosa que garanteixi la cohesió social. I perquè aquesta cohesió no es debiliti caldrà governar amb especial atenció la gestió dels fluxos d'immigració i dels processos d'integració i arrelament social. Nosaltres a diferència del PP estem treballant per solucionar els problemes, no per utilitzar-los contra l'adversari.

Els pressupostos de l'Estat pel 2005 expressen bona part d'aquestes polítiques, i orienten l'acció de govern cap als objectius programàtics d'avenç social –amb l'increment de les pensions i el SMI, més recursos per l'habitatge social, i

l'augment de les beques-, i de recolzament a l'economia productiva –donant prioritat a les infraestructures, la investigació, el desenvolupament i la innovació, i la formació- .

El cert és que aquests són uns bons pressupostos per Catalunya i per Espanya. Ho eren des del començament. Alguns del nostres socis intenten desesperadament argumentar la seva actuació decisiva per afegir un o altre projecte inversor, quan aquestes incorporacions han estat possibles gràcies al recolzament decisiu dels socialistes d'aquí i de l'Estat.

Ho hem de dir clar, aquests pressupostos, en termes absoluts i relatius, adrecen més recursos a Catalunya que en cap dels set pressupostos aprovats pel PP amb el suport de CiU.

Tot i així, **CiU insisteix en criticar la manca d'ambició per Catalunya, i amaga el greu impediment que ha estat la inexistència efectiva de projectes elaborats i en disposició de ser executats.** Una responsabilitat derivada de la inacció dels governs de CiU i del PP. Per altre part, diguem-ho clarament, aquests són uns pressupostos responsables per ser executats, quan els que aprovava el PP amb el suport de CiU eren per figurar. Així ho hem pogut comprovar al revisar les liquidacions pressupostàries.

El fet més significatiu, i que hem de reivindicar, és que **aquests pressupostos signifiquen un canvi de tendència definitiu en l'acció de l'Estat a Catalunya. I això ha estat resultat de l'actuació discreta però decisiva dels socialistes catalans.**

Vaig acabant.

Davant d'aquest repàs general, compartireu amb mi la dimensió històrica dels reptes i els inevitables entrebancs que haurem de superar. Però, també és cert que per tenir aquesta oportunitat decisiva hem lluitat durant llargs anys.

Les dificultats no seran poques, entre altres raons perquè encara que som la primera força en suport electoral, el mapa polític decidit pels ciutadans obliga a acords transversals de les forces polítiques a Catalunya i a Espanya. De fet la dimensió de moltes de les reformes que hi són a l'agenda també ho exigeixen. Això no ens molesta ni ens fa sentir incòmodes.

El nou clima polític impulsat pels nostres presidents ha situat el diàleg, la recerca del consens i el respecte als compromisos com instruments bàsics de l'acció política. Això permet entendre l'èxit de la Conferència de Presidents o de la reunió de Miravet.

El nostre repte és assolir els consensos suficients. I en aquest sentit el PSC juga un paper singular i insubstituïble.

Per això el partit ha de desenvolupar un paper decisiu. El Pla de treball de la Comissió Executiva, que avui us presentem, parteix precisament del convenciment que la millor garantia d'uns governs forts és un partit arrelat a la societat, amb capacitat avaluativa i propositiva.

Per això us convido a treballar, perquè la legitimitat que ens ha donat les urnes s'uneixi a la legitimitat que genera la relació i el contacte amb els ciutadans.

Perquè volem ser el veritable partit de la majoria dels ciutadans.

El millor mirall d'aquesta societat.

Amb el vostre treball i amb la vostra il·lusió de ben segur que ho aconseguirem.

Moltes gràcies.